

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., ve věci žalobce **MVE Tovačov s.r.o.**, se sídlem Cimburkova 158, Tovačov, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.1.2013, č.j. KUOK 100087/2012, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.1.2013, č.j. KUOK 100087/2012, jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Přerova, Odboru stavebního úřadu a životního prostředí (dále jen „MmPř“) ze dne 15.10.2012, č.j. MMPr/132103/2012/Ba, jímž tento uložil žalobci pokutu ve výši 40.000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb.,

o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), a dále povinnost k náhradě paušální částky nákladů řízení. Správní delikt žalobce měl spočívat v porušení § 8 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona, a to v nakládání s povrchovými vodami k využívání jejich energetického potenciálu v Olomouckém kraji, obci Tovačov, na pozemku p.č. 225, k.ú. Tovačov, na drobném vodním toku Bolelouc, říčním km 10,500, č. hydrologického pořadí 4-12-01-024/2, č. hydrologického rajonu 16230, bez povolení vodoprávního úřadu, a to od 19.4.2010 do 17.7.2012. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím věcně rozhodnutí MmPř potvrdil, změnil toliko časové vymezení doby spáchání správního deliktu žalobcem tak, že k němu mělo dojít v období od 30.5.2011, tj. ode dne, kdy žalobce podal žádost o schválení provozně-manipulačního řádu, do 24.7.2012.

Žalobce namítal, že disponuje platným povolením k nakládání s vodami, a to rozhodnutím Okresního úřadu Přerov ze dne 1.6.1995, jímž mu byla povolena rekonstrukce vodohospodářského díla a současně odběr povrchové vody pro energetické využití v malé vodní elektrárně (dále jen „MVE“). Po ukončení rekonstrukce byla elektrárna v roce 1998 zkolaudována, a současně byl schválen její provozně-manipulační řád, k čemuž následně došlo ještě v roce 1999, kdy byl provozně-manipulační řád schválen do 30.6.2004. Uložení pokuty proto žalobce považuje za nezákonné, přičemž odkázal na dle jeho názoru obdobnou věc řešenou Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) pod sp. zn. 9 As 117/2011.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobce nemá platné povolení k nakládání s vodami, což je zřejmé z obsahu spisu, neboť jím zmiňované rozhodnutí okresního úřadu bylo vydáno na časově omezenou dobu, a to na „dobu trvání zkušebního provozu vodního díla“. Kolaudací, tj. uvedením MVE do trvalého provozu, tak doba platnosti předmětného povolení k nakládání s vodami skončila. Žalobcem zmíněný rozsudek NSS sp. zn. 9 As 117/2011 se týkal skutkově zcela odlišné věci a na případ žalobce proto nedopadá.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)].

Krajský soud předně uvádí, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční, vyjádřenou v § 75 odst. 2 s.ř.s. ve formě vázanosti soudu žalobními body. Procesní odpovědnost za vymezení hranic soudního přezkumu tedy spočívá na žalobci a soud, jakožto garant zásady rovnosti účastníků, nesmí za žalobce vyhledávat vady napadeného rozhodnutí (v podrobnostech viz rozsudek rozšířeného senátu NSS sp. zn. 4 As 3/2008, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS).

Krajský soud proto po zjištění, že napadené rozhodnutí není nicotné, ani netrpí zjevnou nepřezkoumatelností, omezil svůj přezkum na vyjasnění mezi stranami sporné otázky, zda žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí disponoval platným povolením k nakládání s vodami.

Z obsahu spisu soud zjistil, že Okresní úřad Přerov, referát životního prostředí dne 1.6.1995 vydal rozhodnutí sp. zn. ŽP/Vod. 2302/95-235/1/1-R-Hk, jímž povolil žadateli, společnosti S JUKO spol. s r.o., se sídlem v Přerově, Fügnerova 7,

- a) odběr povrchové vody pro energetické využití v MVE na Bolelouckém mlýnském náhoně max. do 6 m³/s způsobem, který je určen odsouhlaseným provozním řádem po dobu rekonstrukce, a
- b) rekonstrukci vodohospodářského díla pro energetické využití podle § 9 zákona 138/1973 Sb., a to vodohospodářskou část malé vodní elektrárny na parc. č. 225 v k.ú. Tovačov v objektu „Přečkova mlýna“ na Bolelouckém mlýnském náhoně dle předložené a odsouhlasené dokumentace.

Dne 14.6.1998 vydal týž úřad pod sp. zn. ŽP/VH-1750/2015/98-R kolaudační rozhodnutí, jímž povolil užívání MVE na pozemku parc. č. 225 a t v k.ú. Tovačov do trvalého provozu a schválil provozní a manipulační řád předmětné MVE do 30.4.1999.

Dále soud z obsahu spisu zjistil, že dne 17.5.2011 podal žalobce u MmPř žádost o schválení provozně-manipulačního řádu předmětné MVE. Usnesením ze dne 29.7.2011, č.j. MMPř/105332/2011/Ba MmPř řízení zastavil s odůvodněním, že žalobce ani přes výzvu úřadu nepředložil manipulační řád odpovídající platné legislativě, a to vyhlášce č. 195/2012 Sb., a dále z důvodu, že žalobcem předložené rozhodnutí o povolení k nakládání s vodami z 1.6.1995 bylo platné jen po dobu rekonstrukce a pozbylo platnosti pravomocným kolaudačním rozhodnutím. Odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí bylo zamítnuto.

Následně MmPř dne 2.2.2012 oznámil žalobci, že zahajuje správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona, kterou poté shora uvedeným rozhodnutím žalobci uložil. Zatímco MmPř i žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí shodně argumentovali, že rozhodnutím Okresního úřadu Přerov ze dne 1.6.1995, sp. zn. ŽP/Vod. 2302/95-235/1/1-R-Hk, bylo žalobci povoleno nakládat s povrchovými vodami pro energetické využití v MVE toliko po dobu rekonstrukce, žalobce v průběhu celého správního řízení, tj. i v odvolání proti rozhodnutí MmPř zdůraznil, že povolení k nakládání s vodami z 1.6.1995 je platné, neboť jeho platnost nebyla ve výroku předmětného rozhodnutí nijak časově omezena.

Z obsahu spisu tedy soud činí závěr, že jediným povolením k nakládání s vodami, kterým žalobce v době konání správního řízení disponoval, bylo rozhodnutí Okresního úřadu Přerov ze dne 1.6.1995, sp. zn. ŽP/Vod. 2302/95-235/1/1-R-Hk. Existence jiného než uvedeného povolení nebyla žalobcem tvrzena.

Podle § 8 odst. 1 písm. a), bod 3 vodního zákona je povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami třeba, jde-li o povrchové vody a nejde-li při tom o obecné nakládání s nimi, k využívání jejich energetického potenciálu.

Podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami.

Soud s ohledem na obsah jediné žalobcovy námitky podrobil výrok rozhodnutí Okresního úřadu Přerov ze dne 1.6.1995, sp. zn. ŽP/Vod. 2302/95-235/1/1-R-Hk. jazykovému výkladu a dospěl k závěru, že povolení k nakládání s vodami pro účely energetického využití bylo žalobci skutečně uděleno na dobu určitou, tj. na dobu

provádění rekonstrukce. Formulace „*odběr povrchové vody pro energetické využití v MVE na Bolelouckém mlýnském náhoně max. do 6 m³/s způsobem, který je určen odsouhlaseným provozním řádem po dobu rekonstrukce*“ dle závěru soudu, i přes zjevnou gramatickou chybu, spočívající v chybějícím interpunkčním znaménku (čárce) za slovem „řádem“, nepřipouští jiný možný výklad, než ten, že žalobce smí pro předmětnou MVE energeticky využít povrchové vody z Bolelouckého mlýnského náhonu (ve stanoveném rozsahu 6 m³/s a způsobem určeným odsouhlaseným provozním řádem) toliko po dobu provádění rekonstrukce.

Zákon č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), platný a účinný v době vydání předmětného rozhodnutí, v § 8 odst. 3 zjevně počítal s tím, že povolení k nakládání s vodami jsou vydávána vodohospodářským orgánem na časově omezenou dobu, tudíž ukládal vodohospodářskému orgánu stanovit v povolení účel a dobu, pro kterou je povolení vydáváno. *Doba provádění rekonstrukce* je tak v předmětném rozhodnutí z 1.6.1995 slovním vyjádřením doby, pro kterou je povolení vydáno. Z uvedeného zákonného ustanovení nelze dovodit, že by k určitosti časového omezení povolení bylo nezbytné, aby byla doba povolení omezena konkrétním datem. V dané situaci, kdy bylo povolení vydáváno na dobu provádění rekonstrukce, ostatně nebylo možné předem přesné datum jejího ukončení určit. Obdobná úprava časové omezenosti povolení k nakládání s vodami je obsažena i v § 8 odst. 2 nového vodního zákona.

Zákon č. 138/1973 Sb., stejně jako nový vodní zákon, odlišují povolení ke zřízení vodohospodářského (vodního) díla, které je de facto speciálním stavebním povolením, tj. rozhodnutím o přípustnosti dané stavby, od povolení k nakládání s vodami, tj. povolení k užití vody z konkrétního vodního toku k zákonem vymezenému účelu, jenž jde nad rámec obecného nakládání s vodami. Zakončením procesu výstavby vodního díla je jeho kolaudace, tj. vydání povolení k trvalému užívání stavby vodního díla, při němž posuzuje příslušný stavební úřad (vodohospodářský úřad) mj. splnění podmínek stavebního povolení.

Kolaudační rozhodnutí však obsahově neřeší otázku povolení k nakládání s vodami pro účely provozování daného vodního díla. Tato je řešena samostatným rozhodnutím, tj. rozhodnutím o povolení k nakládání s vodami dle § 8 starého i nového vodního zákona, a k jeho vydání jsou rozhodující zejména hydrologické poměry na daném vodním toku.

V posuzované věci proto Okresní úřad Přerov v kolaudačním rozhodnutí ze dne 14.6.1998 povolil užívání předmětné MVE do trvalého provozu a schválil provozní a manipulační řád předmětné MVE do 30.4.1999, k otázce povolení k nakládání s vodami se však nevyjádřil. Dnem právní moci předmětného kolaudačního rozhodnutí (tj. dne 8.7.1998) tudíž vlastník předmětné MVE pozbyl povolení k nakládání s vodami, které bylo rozhodnutím ze dne 1.6.1995 vydáno toliko pro dobu rekonstrukce a se zohledněním tehdejších technických parametrů předmětné MVE i tehdejších hydrologických poměrů předmětného vodního toku.

Žalobce, resp. jeho právní předchůdce, byl proto povinen požádat o vydání nového povolení k nakládání s vodami dle § 8 zákona č. 138/1973 Sb., což však dle obsahu spisu neučinil. Skutečnost, že v dané věci pochybil i vodohospodářský orgán, který měl v případě zániku povolení k nakládání s vodami dle § 9 odst. 5

zákona č. 138/1973 Sb. (a obdobně i dle § 15 odst. 7 nového vodního zákona) rozhodnout o podmínkách dalšího trvání, popřípadě zrušení vodohospodářského díla, které umožňovalo povolené nakládání s vodou, ničeho nemění na faktu, že povolení k nakládání s vodami z 1.6.1995 zaniklo uplynutím doby, na kterou bylo uděleno, tj. dne 8.7.1998, a nové povolení vydáno nebylo.

Ze shora citovaného obsahu spisu je pak zjevné, že nejpozději usnesením ze dne 29.7.2011 upozornil MmPř žalobce na skutečnost, že jeho povolení k nakládání s vodami ze dne 1.6.1995 pozbylo kolaudací platnosti (správně zaniklo uplynutím doby – pozn. soudu), zatímco k zahájení správního řízení o uložení pokuty došlo až dne 2.2.2012. Žalobce tak měl dostatečný časový prostor k podání žádosti o vydání nového povolení. Žalobce však namísto toho trval na tom, že povolení vydané v roce 1995 jeho právnímu předchůdci v průběhu rekonstrukce MVE, bylo vydáno na časově neomezenou dobu a je tak i nadále platné.

Závěrem soud uvádí, že se zcela ztotožňuje s žalovaným v závěru, že rozhodnutí NSS sp.zn. 9 As 117/2011 dopadá na zcela jiný případ, tj. problematiku výkladu přechodného ustanovení zákona č. 20/2004 Sb., jímž byl novelizován vodní zákon, a které omezovalo platnost povolení k odběru povrchových vod vydaných před účinností této novely datem 1.1.2008. Ze samotného textu předmětného přechodného ustanovení však vyplývá, že se vztahovalo toliko na případy, kdy předmětná povolení nezanikla uplynutím doby, na kterou byla povolena, což je však právě posuzovaná věc.

Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 29. ledna 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu